

Forfatter: Saxo

Titel: Udrag fra Saxos Danmarkshistorie

Citation: Saxo: "Saxos Danmarks historie", i Saxo: *Saxos Danmarks historie*, udg. af Oversat af Peter Zeeberg ; Illustreret af Maja Lisa Engelhardt , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Gad, 2000. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-saxoval-shoot-idm140622284785312.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Saxos Danmarks historie

Da var det at en vis Thorkil stod frem. Han var nærigere end de andre og også mere veltalende end alle sine kammerater, og nu tog han hjelmen af hovedet, lænede sig til sit skjold og sagde: »Herre konge! Dine strenge ordrer er hård 76 kost for de mange der værdsætter det de har tilkæmpet sig med deres blod. Man kaster jo nødig det fra sig som man ved med sig selv at man har sat sig i stor fare for at skaffe sig. Det man har betalt med livsfare, giver man ikke fra sig uden sværdslag. For det er da det rene vanvid at kassere som en kvinde hvad man har kæmpet som en mand for at sikre sig, og ligefrem forære fjenden rigdomme de aldrig havde håbet på. Kan man tænke sig noget mere sølle end at foregribe kampens udfald ved at kaste vrag på det bytte vi bærer med os, og give slip på et sikkert og håndgribeligt gode af frygt for et tvivlsomt onde? Foreløbig har vi ingen skotter set - og så skal vi strø vores guld ud på jorden? Hvad er det for krigere der bliver bløde i knæene, bare man nævner ordet krig? Det er måske meningen at vi der plejer at skræmme fjenderne fra vid og sans, nu skal være til grin og bytte hæder ud med hån? Briterne vil spørge sig selv hvordan de har ladet sig overmande af det folk de nu ser overmandet af frygt. Skal vi nu lade os skræmme af dem vi selv har skræmt fra vid og sans? Skal vi frygte folk på afstand som vi trak på skuldrene ad da vi stod ansigt til ansigt med dem? Hvornår skal vores gode egenskaber vinde os en formue når vi smider den fra os i fejhed? De penge vi har kæmpet for, skal vi vel ikke kaste i skidtet for at undgå kamp? De mennesker vi burde flå til skindet, skal vi vel ikke overdænge med rigdom? Vi har taget vores bytte i tapper kamp, skal vi nu kaste det fra os i fejhed? Kan vi foretage os noget mere foragteligt end at forære guld til dem der burde få vores stål at føle. Nej, frygt skal aldrig fjerne hvad tapperhed har skabt. Hvad vi har erhvervet i krig, kan vi kun give fra os i krig. Byttet må sælges lige så dyrt som det blev købt - prisen må afregnes i stål! Hellere dø en dø i skønhed end ydmyge sig af bar lyst til at leve. Dertil kommer at jo mere skrækslagne fjenden mener vi er, fordi vi kaster guld til dem, jo ivrigere vil de kaste sig over os. Og i øvrigt: hvad end udfaldet bliver, er der ingen grund til at forsmå guldet. Sejrer vi, kan vi glæde os over de rigdomme vi sidder inde med, bukker vi under, kan vi efterlade dem til dem der steder os til hvile!« Sådan talte den gamle.